

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.418/2024/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor) (felperesi képviselő címe.)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Tóth Orsolya kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közszolgálati jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (8. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 5.K.700.183/2024/7. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a helység1 Rendőrkapitányság hivatásos állományú tagjaként, körzeti megbízott munkakörben teljesített szolgálatot; e munkakörhöz rendelt működési körzete helység1-helység2 és helység3 közigazgatási területére terjedt ki. A 2021. február 1. és 2022. augusztus 31. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) rendszeresen, havonta visszatérően végzett a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, a meghatározott működési körzetén kívül eső szolgálati feladatokat, így különösen járőri, járőrvezetői, átkísérési, kézbesítési, járványügyi (COVID) ellenőrzési, objektumőri, közlekedésrendészeti és bűnügyi műveleti („betöréses” akcióban részvételi) feladatokat, amelyek ellátásáért megbízási díj megfizetését kérte. Szolgálati panaszát az alperes vezetője megalapozatlanság miatt elutasította.

A kereset és a védirat

[2] A felperes a keresetében a perbeli időszak 19 hónapja vonatkozásában 550.763 forint megbízási díj és annak 2021. november 16. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a)-c) pontjaira, (2)-(5) bekezdéseire, továbbá a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BMr.) 35. § (6) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet 2. számú mellékletére, a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX.22.) BM rendelet 26. §-ára, valamint a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 2., 21-22., és 24-26. pontjaira alapította. A megbízási díj havi mértékét a rendvédelmi illetményalap 75%-ában kérte meghatározni, amelynek indokaként a többletfeladat-ellátás jelentős mértékére hivatkozott.

[3] Az alperes a védiratában elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj mértékének a rendvédelmi illetményalap 50%-ára történő mérséklését kérte.

A mintaper

[4] Az elsőfokú bíróság előtt több, mint tíz olyan per indult, amelyek jogi és ténybeli alapja a jelen perrel azonos volt, ezért azok egyikét (5.K.701.208/2022.) mintaperként bírálta el, amelyre figyelemmel eljárását a mintaper elbírálásáig felfüggesztette. A bíróság a mintaperben hozott 5.K.701.208/2022/10. számú ítéletében a keresetet alaposnak találta,

annak jogalapját érintően indokolásában megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörbe sorolt feladatok ellátásáért

a

Hszt.

71. § (1) bekezdésének c) pontja alapján megbízási díjra jogosult. A Fővárosi Ítéltábla a 4.Kf.700.436/2023/5. számú ítéletével a mintaperben hozott elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság az alperest késedelmi kamattal növelt 550.763 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. A keresetet a mintaper eredményét alapul véve – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, (5) bekezdését, a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdését, a 31/2015.

BMr.

35. § (6) bekezdését és a KMB Szabályzat 21-22., 26. pontjait felhívva – bírálta el. Indokolásában kifejtette, hogy az alperes mint munkáltató – a tilalmazott feladatokat kivéve – jogszerűen utasíthatta a felperest olyan feladatok végzésére, amelyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak, azonban e munkáltatói jog gyakorlása nem sérthette a felperes kinevezés szerinti beosztását. A beosztástól eltérő többletfeladatok beosztás mellett történő ellátása esetén a többletfeladat-ellátásért díjazás jár. A felperes az alperes által sem vitatottan a csatolt kimutatás szerinti mértékben látott el munkáltatói utasításra a beosztásához nem tartozó feladatokat. A munkakör fogalmának kiterjesztő értelmezésével kapcsolatban hivatkozott a Kúria joggyakorlatára, és – utalással az Mfv.I.10.751/2016/4. és a Kf.VII.39.247/2020/4. számú eseti döntésekre – rámutatott, hogy jogellenes az a munkáltatói gyakorlat, amely a munkakör immanens részének tekinti egy másik, az állománytáblában elkülönülten nevesített munkakör feladatainak ellátását. Az alperes által tartalmilag nem vitatott feladatkimutatás alapján megállapította, hogy a felperes a beosztásához tartozó feladatok mellett járőri, járőrvezetői, járőrparancsnoki feladatokat, átkísérési, kézbesítési, covid ellenőrzési, objektumőri, közlekedésrendészeti feladatokat is ellátott, valamint bünygyi műveletekben („betöréses” akciókban) vett részt, amelyre tekintettel őt a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján díjazás illeti meg. Az alperes nem bizonyította, hogy a felperes más feladatok ellátására történő igénybevétele a KMB Szabályzat 21. pontjában rögzített feltételek fennállása alapján került sor. Ezen túlmenően – a Kúria Kf.VII.45.156/2021/4. számú eseti döntésére utalva – a különleges jogrendre való alperesi hivatkozást is alaptalannak minősítette. A megbízási díj havi összegét a kereseti kérelemnek megfelelően a rendvédelmi illetményalap 75%-ában határozta meg, figyelemmel az alábbi mérlegelési szempontokra: a perrel érintett időszakban a felperes körzeti megbízotti feladatai jelentős mértékben háttérbe szorultak; számos, jellegében eltérő többletfeladatot teljesített; ez számára az eredeti munkaköréhez képest nagyobb megterhelést jelentett és szélesebb körű szaktudást igényelt; továbbá a kinevezés szerinti munkaköre miatt az átkísérés számára kifejezetten tiltott tevékenységnek minősült. Mindezekon felül a díjazás meghatározott mértéke a per befejezésekor fennálló ár-érték viszonyok (infláció) alapján sem volt eltúlzottnak tekinthető.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset teljeskörű elutasítását kérte, vitatva a megbízási díjra való jogosultság jogalapját és összecszerűségét is. Fellebbezési érvelése szerint az elsőfokú bíróság téves jogértelmezés és helytelen ténybeli következtetések alapján állapította meg, hogy a felperes a körzeti megbízotti munkakörébe nem tartozó, az állománytábla szerint más munkakör részét képező feladatok ellátásáért a Hszt.

71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megbízási díjra jogosult. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás feltárása során – tévesen – a körzeti megbízotti munkakörhöz nem tartozó feladatokat a felperes kinevezés szerinti munkaköre mellett ellátott többletfeladatnak minősítette. Nem értékelte azt az álláspontját, miszerint a működési körzetén kívüli járőr jellegű szolgálati feladatok nem a felperes eredeti munkaköre mellett, hanem a helyett ellátott, az adott szolgálati napjára rendelt egyéb, a rendes szolgálatteljesítés részét képező feladatai voltak, amelyek ellátásáért külön díjazás a Hszt. alapján nem jár. A járőri feladat a körzeti megbízott alaptevékenységének minősül, mint a szolgálatteljesítési idejének legalább 70%-ában ellátott közterületi tevékenység. A felperes munkaköri leírása a munkavégzés helyeként a rendőr-főkapitányság illetékességi területét határozza meg. Az elvégzett járőri feladatok nem tartoztak a KMB Szabályzat 25. pontjában felsorolt tiltott feladatok körébe, továbbá a KMB Szabályzat 27. pontja kifejezetten megengedi a körzetek közötti átjárást és a körzeti megbízotti tevékenységhez szorosan kapcsolódó olyan közterületi alaptevékenységet, amely nem minősül a kinevezéstől eltérő többletfeladatnak, következésképpen díjfizetési kötelezettséget sem alapol meg.

[7] Kiemelte, hogy a körzeti megbízott fokozott ellenőrzés vagy különleges jogrend fennállása esetén működési körzetéből ideiglenesen, eseti jelleggel elvonható, amelyre a KMB Szabályzat 21. pontja kifejezetten lehetőséget biztosít. Ezzel összefüggésben utalt a tömeges bevándorlás okozta válsághelyzet kormányzati elrendelésére, amely álláspontja szerint jelentősen megnövelte a rendőrség feladatait, és ezáltal a felperesre is többletfeladat hárult. Hivatkozott továbbá a hivatásos szolgálati jogviszony különleges közjogi jellegére, amelyet a Hszt. preambuluma is rögzít, kiemelve a rendvédelmi szervek tagjaival szemben támasztott magas szintű erkölcsi felelősségvállalási, elkötelezettségi és fegyelmi követelményeket.

[8] Az elsőfokú bíróság – figyelmen kívül hagyva az elvégzett többletfeladatok átlagosan alacsony havi számát (havi 5,3 alkalom) és eseti jellegét – a Hszt. 71. § (5) bekezdésében és a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdésében foglaltakkal ellentétesen, okszerűtlenül állapította meg, hogy e feladatellátás rendszeressége önmagában megalapozza a megbízási díj 75%-os mértékének megállapítását; e díjmérték eltűzött. A Kúria Kfv.VII.37.732/2020/5. számon közzétett eseti döntésére hivatkozással amellert érvelt, hogy a felperes által ellátott járőrfeladatok nem jelentettek sem többletmunkát, sem többletterhet, és nem jártak nagyobb felelősséggel sem, mivel a felperes az alacsonyabb beosztásba tartozó járőri feladatokat az alaptevékenysége részeként, és nem a beosztásához nem tartozó többletfeladatként végezte.

[9] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kiemelte, hogy az alperes fellebbezésében kizárólag anyagi jogi jogszabálysértésre hivatkozott, így az elsőfokú ítélet felülbírálata az elsőfokú bíróság által megállapított tényálláshoz és bizonyíték-értékeléshez kötött. Fenntartotta azon álláspontját, hogy a Hszt. szerinti díjazásra való jogosultságának ténybeli alapja a járőri és a körzeti megbízotti munkakörök perrel érintett időszakban történő, havi és napi szintű párhuzamos és egyidejű ellátása volt. Hangsúlyozta, hogy a beosztásába tartozó feladatok ellátása alól az alperes nem

mentesítette. A Kúria Kf.VII.45.156/2021/4. számon közzétett eseti döntése szerint a különleges jogrend időszakában végzett többletfeladatokért is megilleti a hivatásos állomány tagját a díjazás. Álláspontja szerint az alperes az összecszerűséget vitató fellebbezési érvelésében nem jelölt meg konkrét, az összecszerűség megállapítására vonatkozó jogszabálysértést, emellett a díjazás mérséklése iránti igényét továbbra sem támasztotta alá konkrét ténybeli indokokkal.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[10] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[11] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem által meghatározott keretek között bírálta felül. E korlátokkal kapcsolatban szükséges rögzíteni, hogy a Kp. 99. § (1) bekezdése, 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése értelmében a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő és kötelező tartalmi kellékei a hivatkozott jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely pontos megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen tartalmú bírósági döntést kér. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az ahhoz kapcsolódó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre történő hivatkozásának indokait kimerítően előadja. A fellebbezési kérelem ezen tartalmi elemeinek hiánya vagy érdemi fogyatékosága esetén a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit (Kf.VII.39.673/2020/7.). A pontos jogszabályhely megjelölése, ekként a felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége. A Kp. 2. § (2) bekezdésében rögzített, az eljárás alapelvei közé tartozó tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárás követelményéből sem vezethető le a bíróság olyan kötelezettsége, hogy a támadott határozat jogszerűségéről pusztán a fellebbezésben előadott általános indokok alapján, a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely fél általi megfelelő megjelölésének hiányában döntsön (Kpkf.X.38.049/2019/2.). Nem a bíróság feladata annak kitalálása, hogy a fellebbező fél mit sérelmez, mit kíván megfellebbezni és milyen okból (Kpkf.VI.39.905/2021/2.).

[12] Az ítéltábla megállapította, hogy az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletét a felperes részére megállapított megbízási díj jogalapjában és összecszerűségében is vitatta. Álláspontja alátámasztásaként a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése, valamint a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdése rendelkezéseinek megsértésére hivatkozással azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság ezen jogszabályi rendelkezések téves értelmezésével állapította meg a felperes megbízási díjra való jogosultságát. A másodfokú bíróság a fellebbezés alapján lefolytatott felülbírálat során arra a jogi álláspontra jutott, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a támadott részében is megfelel az irányadó jogszabályoknak, ezért az

abban foglalt döntéssel és annak indokaival teljes körűen egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[13] A megbízási díj jogalapjának alperes általi vitatása körében az ítéltábla rámutat, hogy az elsőfokú bíróság eljárását az 5.K.701.208/2022. számú mintaper eredménye szerint folytatta le, mivel az előtte fekvő ügy – mint ahogy azt az 5.K.700.938/2023/4. számú, fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett eljárást felfüggesztő végzés is rögzítette – a felek által sem vitatottan sem jogi, sem ténybeli szempontból nem különbözött a mintaperként kijelölt ügytől. A jelen perben is elbírálandó központi jogkérdést illetően a Fővárosi Ítéltábla a mintaperben lefolytatott fellebbezési eljárás során hozott 4.Kf.700.436/2023/5. számú jogerős ítéletében kimondta, hogy „amennyiben a hivatásos állomány tagja a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatokat saját beosztása alóli mentesítés nélkül többletfeladatként látja el, a Hszt. 71. § (5) bekezdése szerinti megbízási díjra jogosult”.

[14] Az ítéltábla eljárása során elsőként azt vizsgálta, hogy a mintaper keretében hozott ítéletének mennyiben van kötőereje a fellebbezési eljárásban. A Kp. a mintaperben hozott ítélet kötőerejéről kifejezetten nem rendelkezik. A Kp. 33. § (2) bekezdésében szereplő rendelkezés szerint, amennyiben a mintaperhez képest tény- és jogbeli azonosság van a mintaper után elbírálásra kerülő jogvitánál, a közigazgatási bíróság azt a mintaper eredménye szerint tárgyaláson kívül bírálhatja el. A Kúria a mintaperben hozott – felülvizsgálattal nem támadott – határozattól való eltérésről szóló 7/2024. JEH (Jpe.IV.60.056/2023/11. számú) jogegységi határozatában rámutatott, hogy „a jogorvoslat lehetősége a Kp. szerint meghatározott körben megilleti a peres eljárás résztvevőit, a mintaperben hozott ítélet elleni felülvizsgálat elmaradása nem hat ki a mintaperben hozott ítélet alapján hozott további döntésekre. Az ítélt dolog (res iudicata) elve nem érvényesülhet egy másik, akár más személyek között folyamatban lévő ügyben. A mintaperrel elérni kívánt hatékonysági, pergazdaságossági szempontok és a perkoncentráció elve az alkotmányos alapjogot nem írja felül, erre figyelemmel a jogorvoslat nem üresedhet ki”. Az ítéltábla azonban hangsúlyozza, hogy a fellebbező fél jogorvoslathoz való joga nem parttalan, a fellebbezőnek a fellebbezésében – a [11] bekezdésben részletezett fellebbezési kellékekre is figyelemmel – részletesen ki kell fejtenie és alá kell támasztania, hogy a mintaperben hozott jogerős ítélettől való esetleges eltérést mi indokolja, illetve az miben nyilvánul meg. Erre különös tekintettel kell lenni annak ismeretében, hogy az elsőfokú bíróság – mint az az 5.K.700.183/2024/2. számú végzésből kitűnik – a mintaperben hozott első- és másodfokú ítéleteket a felek rendelkezésére bocsátotta.

[15] Az ítéltábla a fent írtakra tekintettel a fellebbezési eljárásra – e körben a megbízási díj jogalapjára – vonatkozóan hangsúlyozza, hogy a mintaperben hozott – a Kúria előtt felülvizsgálati kérelemmel nem támadott – jogerős döntését a mintapertől jogi és ténybeli szempontból nem különböző jelen közigazgatási perben magára nézve irányadónak tekinti. Ennek oka, hogy a fellebbező alperes sem a perbeli első-, sem pedig a másodfokú eljárásban nem vitatta a jelen ügy és a mintaper közötti ténybeli és jogi azonosságát, és nem tett olyan előadást sem, amely a két ügy közötti érdemi eltérésre utalt volna, amelyre figyelemmel a ténybeli és jogi azonosság fennállónak minősül. Ezen túlmenően az alperes fellebbezésében – a jogalap körében – nem jelölt meg olyan tényállási kérdést sem, melyet az elsőfokú bíróság a mintaperben foglaltaktól eltérően, tévesen értékelt volna; nem hivatkozott

arra sem, hogy az elsőfokú bíróság a mintaperben eldöntött jogkérdéstől eltérően vagy azt megalapozatlanul, hibásan alkalmazta volna; továbbá e körben az elsőfokú eljárás során tanúsított konkrét jogsértésre sem hivatkozott. Mindezek következményeként, és figyelemmel az előző bekezdésben kifejtett, a fellebbező felet terhelő indokolási kötelezettségre is, az ítéltábla a díjazás jogalapját érintő, mintaperben rögzített és a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítéletben is helyesen alkalmazott jogértelmezést – az abban foglaltak megismétlése nélkül – a jelen perre is irányadónak tekintette. Ebből következően, a kifejtett eljárásjogi okok miatt – az irányadó tényekből kiindulva – nem látott törvényes lehetőséget arra, hogy az alperesnek a díjazás jogalapját érintő általános vitatását ebben a körben ismételten értékelhesse, illetve az általa csupán általánosságban állított jogszabálysértést érdemben vizsgálhassa.

[16] A megbízási díj összecszerúsége körében az alperes az elsőfokú bíróság tényállás tisztázási és értékelési-mérlegelési, valamint indokolási tevékenységét kívánta támadni, azonban a Kp.

100. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt kógens előírásnak megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése nélkül. Ez okból az ítéltábla – a fellebbezés tartalmának megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése hiányában – kizárólag az alperes által felhívott anyagi jogi rendelkezésekre – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára és (5) bekezdésére, valamint a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdésére – tekintettel vizsgálhatta, hogy az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította-e meg a megbízási díj összegét.

[17] Az alperes az összecszerúség vitatása körében nem fejtette ki, hogy az általa előadottak a megjelölt anyagi jogi rendelkezések tükrében miként támasztják alá, hogy a megbízási díj összegének meghatározása jogszabálysértő módon történt. A kialakult ítélkezési gyakorlat szerint (Kúria Kf.VII.37.780/2020/5.) a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel járó díjazást milyen mértékben határozza meg. Mivel az alperes nem tett eleget ezen kötelezettségének, azaz nem állapított meg és nem fizetett díjazást a felperesnek, annak összegét a bíróság határozhatta meg, mérlegelési jogkörében eljárva. Az elsőfokú bíróság azzal, hogy a díjazás mértékét a rendvédelmi illetményalap 75%-ában állapította meg, a díjazás mértékére vonatkozó anyagi jogi rendelkezéseket nem sértette meg, és a mérlegelés törvényben biztosított kereteit sem lépte túl. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörének gyakorlását nem tartotta megfelelőnek, úgy fellebbezésében – a megfelelő eljárási jogszabálysértésre történő hivatkozás mellett – konkrét tényekkel alátámasztva be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet összecszerúségre vonatkozó megállapítása milyen konkrét érvek és bizonyított tények alapján minősül jogszabálysértőnek. Azt kellett volna részletesen kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság a mérlegelés során hol és miben vétett hibát, melyek azok az érdemi elemek, releváns körülmények, amelyeket jogellenesen nem vett figyelembe, és amelyek – az egyébként értékelt körülmények helyes figyelembevételével – az ítéletben megállapítottól eltérő összecszerúségi eredményre vezettek volna.

[18] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[19] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdésére és 3. § (2) és (5)-(6) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[20] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott összegű (44.061 forint) fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontja, 102. § (1) és (6) bekezdései alapján az állam terhén marad.

[21] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[22] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. szeptember 9.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Oláh Zsolt s. k.	dr. Józsa Ágnes s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró